

Arrest

nr. 125 795 van 19 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2014 met referentenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Waar verzoeker voorhoudt dat het aan de commissaris-generaal is te bewijzen dat hij niet van Bengaalse origine is door een aantal vragen te stellen over de streek waarvan hij afkomstig is, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing niet zozeer verzoekers Bengaalse nationaliteit in vraag wordt gesteld, doch wel zijn identiteit en asielrelaas gelet op de vele leugenachtige en vage verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Verzoeker biedt hiertoe in zijn verzoekschrift geen antwoord. Hij komt immers niet verder dan het ontkennen van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die deze pertinente vaststellingen weerleggen.

In de mate verzoeker hekelt dat er geen onderzoek is gedaan over de situatie van de hindoegemeenschap in Bangladesh terwijl deze gemeenschap het voorwerp uitmaakt van vervolgingen vanwege de moslimpartijen, benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een algemene verwijzing naar de situatie voor Hindoes in Bangladesh volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2014, voert verzoekende partij aan dat de vaststellingen omtrent haar identiteit en reisweg geen redenen kunnen zijn om te besluiten dat zij niet van Bangladesh is. Verzoekende partij wijst er op dat zij behoort tot de hindoegemeenschap van Bangladesh en dat zij om die redenen specifieke problemen heeft gekend die wel degelijk geloofwaardig zijn en kaderen in de incidenten die zich hebben voorgedaan in Bangladesh.

1.4.2. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd aangezien noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikking blijkt dat de vaststellingen omtrent haar identiteit en reisweg redenen zijn om te besluiten dat zij niet van Bangladesh is.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd. Het leeftijdsonderzoek op datum van 5 juni 2012 toont immers aan dat verzoekende partij ouder is dan 18 jaar, waarbij 21.3 jaar een minimumleeftijd is. De geboorteakte waarin vermeldt wordt dat verzoekende partij geboren is op 10 juni 1995 is niet van aard het medisch resultaat tegen te spreken. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Bangladesh gemakkelijk, eventueel via corruptie, valse en vervalste documenten kunnen worden verkregen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde geboorteakte. Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Deze vaststelling hypothekeert haar algehele geloofwaardigheid. Bovendien laat verzoekende partij na, in weerwil met de medewerkingsplicht die op haar rust, enig identiteitsdocument bij te brengen. De Raad benadrukt dat de identiteit een belangrijk element is in iedere procedure en verzoekende partij in dit verband alle stukken waarover hij kan beschikken of zou kunnen beschikken moet voorleggen. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

Daarenboven komt nog dat verzoekende partij dermate vage verklaringen heeft afgelegd over de incidenten tussen hindoes en moslims die zich op 9 en 10 februari 2012 in haar dorp hebben afgespeeld. Verzoekende partij beperkte zich enkel tot de feiten die in de media verschenen. Verzoekende partij toont met dergelijke algemeenheden niet aan betrokken te zijn geweest bij deze incidenten. Het loutere feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoekende partij moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een algemene verwijzing naar de situatie voor Hindoes in Bangladesh volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op haar ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS